

Franjo. Nič. Bedasta je . . . Pa ti skrbi rajša za svojega Edwarda . . . hahaha! . . . Eh, pojdita spat! (Od morja sem se začujejo gosli.) Kakšen tepec, pa je to? Zdaj, po noči moti mirne ljudi s svojim brenkanjem . . .

Marica (tiho). Ta melodija —!

Ljubica (stopi k oknu in pogleda ven. Mesečna noč). Ah, to je res poetično. Nekdo se vozi po morju pa igra na gosli.

Franjo. Bedak je.

Marica. Moj Bog, ta melodija . . . !

Franjo. Alo, spat!

Marica (gre počasi k oknu, kjer je Ljubica).

Franjo (gre opotekaje k vratom na levi in godrnja). Spat, spat . . . !
(Odide v sosednjo sobo.)

(V tem ko Franjo odhaja, gre Marica kakor v sanjah k pianinu, sede in začne potihoma spremljati melodijo gosli, katera se sliši od morja. Polagoma igra glasneje in glasneje. — Ljubica je odprla okno. Nad morjem sveti mesec; njegova svetloba prodira tudi v sobo . . . Marica igra povsem glasno. — Naenkrat utihnejo gosli s kratkim stavkom. Marica igra še nekoliko akordov. Tedaj tudi ona hitro neha. Vstane, ogleda se kakor v sanjah in položi roko počasi na čelo. Ljubica pohiti k njej.)

(Zastor naglo pade.)

Proletarec.

V olčji dnevi . . . Sneg in led
je zagrnil mesto celo,
zmrznilo je solnce v megli,
ljudsko srce zledenelo.

Mraz strupen . . . In glad koščen
zlobno v lice se reži mi,
ali ni Samaritana,
ki se usmili me v tej zimi.

V črni les v stran od ljudi
med zveri srce me sili;
gladni volk sodrug bo moj,
a usmiljen bolj z menoj
kot ljudje so, bratje mili . . .

C. Golar.

